

Pomoce wizualne stały się bardzo skutecznym narzędziem wspomagającym dzieci z autyzmem, umożliwiając im lepszą komunikację i niezależność. Dzieci z autyzmem często mają podstawowe trudności ze zrozumieniem języka mówionego i społecznych sygnałów mowy ciała, mimiki, gestów i kontaktu wzrokowego. Jako dorośli komunikujący się z takimi dziećmi, musimy wyrażać siebie za pomocą przedmiotów, obrazów, zdjęć itp., a nie za pomocą słowa i innych niewerbalnych wyrażań, dlatego powinniśmy starać się komunikować w sposób prostszy i wyraźniejszy niż zwykle. Na przykład, chociaż możemy użyć pięciu długich zdań, aby wyjaśnić, że teraz wybieramy się do miasta, aby zrobić zakupy, jedno zdjęcie lub przedmiot może być podstawową pomocą, która umożliwia autystycznemu dziecku przyswojenie tego samego komunikatu. czy to w postaci schematu / harmonogramu dnia, dowolnego systemu wsparcia, kart komunikacyjnych itp. - musi być na tyle prosty, aby nawet osoby bez autyzmu mogły zrozumieć jego znaczenie. Jeśli nie rozumiemy tych wiadomości, nie możemy oczekiwać, że dziecko z autyzmem to zrobi. Należy również pamiętać, że dzieci nie będą chciały spędzać zbyt wiele czasu na poznawaniu swojego grafiku czy kart komunikacyjnych, zanim będą mogły z nich skorzystać. Pamiętaj, że nie jest to prawdziwa komunikacja, dopóki wszystko nie będzie łatwiejsze dorosłych wokół niego. Mała Dicte, powiedziała swojej matce i Marii, gdy zestawiała asortyment pomocy wizualnych Dicte do wykorzystania: „To są moje znaki. Zanim dostałem znaki, wszystko, co mogłem zrobić, to płakać.” W każdym wieku i na każdym etapie rozwoju dzieci, młodzieży i dorosłych wsparcie ze strony systemów wizualnych i pomocy ma olbrzymi wpływ, jednak kształt i skala tych systemów może Tworzenie środowiska w ramach edukacji specjalistycznej prowadzonej np. przez przedszkola i szkoły dla dzieci z autyzmem opiera się zwykle na zasadach wychowawczych, które uznają ogromne znaczenie wsparcia wizualnego dla zrozumienia i zdolności uczenia się dzieci. Jednak w domu wizualna organizacja otoczenia czy zastosowanie systemów wspomagania wzroku zwykle wymaga indywidualnego dostosowania. W życiu codziennym wsparcie wizualne często rozwija się, gdy rodzice dostrzegają jego zalety. Nierzadko chęć skorzystania ze wsparcia wizualnego pojawia się w momencie, gdy dziecko rozwija nieodpowiednie lub problematyczne zachowanie. Jednym z argumentów, które zarówno profesjonaliści, jak i rodzice często wysuwają przeciwko korzystaniu z systemów wsparcia wizualnego, jest to, że powodują one nadmierną sztywność i nudę dla reszty rodziny. Może to również dotyczyć tych autystycznych dzieci, które nie mają nic przeciwko zmianom. Jeśli jednak tak się stanie, to nie jest to kwestia wizualnego wsparcia dziecka, a systemy wsparcia wizualnego mają pomóc dziecku w lepszym zrozumieniu codziennego życia i komunikowaniu się z jego potrzebami - czy to obejmują wycieczkę do wesołego miasteczka, chęć odwiedzenia rodziny lub przyjaciół, obejrzenia kreskówki lub pozostawienia w spokoju swojego pokoju.

Podobnie jak wszystkie inne dzieci, młodzież i dorośli, osoby z autyzmem różnią się od siebie pod względem wymagań dotyczących zróżnicowania ich codziennego życia. Niektórzy ludzie potrzebują ciągłej stymulacji i aktywności, podczas gdy inni wolą spokojną codzienną rutynę. Niemniej jednak jest to inspirujące, że nastolatki i dorośli z autyzmem lub zespołem Aspergera często rozwijają własne systemy wspomagania wzroku lub proszą o pomoc w ich rozwijaniu, ponieważ sami doświadczyli ogromnych korzyści, jakie mogą zapewnić takie systemy. Systemy te mogą być potrzebne, aby pomóc im radzić sobie z dość zwyczajnymi, praktycznymi umiejętnościami, takimi jak zakupy, sprzątanie czy pamiętanie o sprawdzeniu ich wyglądu przed wyjściem z domu. Mogą to być również bardziej wyspecjalizowane systemy pomagające im radzić sobie z zachowaniami społecznymi i przekomarzaniem się w miejscu pracy lub instytucji edukacyjnej. Wizualne wsparcie dla dziecka z autyzmem, które opisujemy w tej książce, nie powinno być postrzegane jako samodzielna forma leczenia, ale raczej jako strategia pomocy lub wsparcia. W większości środowisk terapeutycznych powszechnie stosuje się obecnie specjalistyczne technika znana jako „TEACCH”. TEACCH (Leczenie i edukacja dzieci autystycznych i pokrewnych upośledzonych w komunikacji) opracował spójną narrację o tym, w jaki sposób możemy włączyć i wykorzystać wsparcie wizualne w tym, co nazywamy edukacją

strukturalną. Ten rodzaj edukacji obejmuje również inne ważne elementy w leczeniu dzieci z autyzmem. Wsparcie wizualne jest kluczową częścią Picture Exchange Communication System (PECS), podobnie jak w przypadku innych metod wsparcia, takich jak Social Stories™ i Comic-Strip Conversations. Programy zorientowane na zachowanie, które wykorzystują intensywną interakcję i ćwiczenia mowy jako ważną część procesu, również okazały się cenne w pomaganiu dzieciom z autyzmem. W opinii autorów, bez względu na to, jaką metodę lub system jest traktowany priorytetowo w leczeniu dziecka z autyzmem, korzystanie z pomocy wzrokowej i pomocy wizualnych zawsze będzie dla dziecka na tyle znaczące, że nie należy go ignorować. Stworzenie książki obrazkowej zawierającej przykłady pomocy wizualnych wydawało się rzeczą oczywistą. Mamy nadzieję, że pomoże to innym rodzicom i profesjonalistom zrozumieć niektóre z podstawowych zasad edukacji autystycznej i pozwoli im skorzystać z niektórych pomocy wizualnych dla korzyści dla własnych dzieci.

WPROWADZENIE

O autyzmie

Autyzm definiuje się jako poważne zaburzenie rozwojowe charakteryzujące się deficytami w komunikacji i języku, problemami z zachowaniami społecznymi oraz powtarzającymi się i stereotypowymi zachowaniami. Zespół Aspergera jest często określany jako łagodniejsza odmiana autyzmu, ale prawdopodobnie bardziej trafne jest stwierdzenie, że jest to forma autyzmu u osób z normalnym poziomem inteligencji i gdy wczesny rozwój mowy nie został opóźniony. Osoby z zespołem Aspergera często mają te same podstawowe deficyty psychologiczne, a podstawowe zasady ich edukacji są często podobne. Autyzmu nie można wyleczyć, ale wiele trudności, jakie stwarza to zaburzenie, można złagodzić poprzez edukację, zaczynając od podkreślenia i wyjaśnienia zasadniczych części wszelkich form informacji, które chcemy przekazać dziecku. Pomoce wizualne są jednym z oczywistych wyborów. Ta potrzeba jasnych informacji pojawia się w sytuacjach, których wszyscy doświadczyliśmy. Większość ludzi chciałaby otrzymać jasne i zwięzłe instrukcje dotyczące wskazówek lub mapy drogowej; możemy potrzebować przewodnika turystycznego, który powie nam, jak zachowywać się w nieznanym miejscu; lub możemy potrzebować instrukcji, aby pokazać nam, jak działa nowa maszyna wideo. Jednak gdy komunikacja jest skierowana do osób z autyzmem, potrzeba wsparcia wizualnego występuje na znacznie większą skalę. Wymagają jasnych wskazówek, które podpowiedzą im, gdzie znajduje się początek i koniec w podstawowych sytuacjach dnia codziennego - przewodnik po zrozumieniu świata społecznego oraz podręcznik funkcji, takich jak ubieranie się czy mycie się.

Zarys psychologicznych i edukacyjnych konsekwencji autyzmu

- Dziecko z autyzmem często ma trudności z zobaczeniem całego obrazu i dlatego często koncentruje się na szczegółach. Wykorzystanie obrazków do przedstawienia najważniejszych informacji, które należy przekazać, może pomóc dziecku zrozumieć i zareagować. Na przykład można to zrobić, organizując środowisko fizyczne lub korzystając z planu dnia i innych wykresów przygotowujących dziecko.
- Dziecko z autyzmem może mieć trudności z przewidywaniem kolejności zdarzeń i dlatego potrzebuje listy, takiej jak dzienny harmonogram, jako wsparcia. Bardzo pomocne może być rozbięcie czynności na uporządkowaną sekwencję zdarzeń.
- Dziecko autystyczne może mieć trudności z przenoszeniem doświadczeń z jednej sytuacji do drugiej. Zapewnienie mu systemu do użycia może pomóc zwiększyć niezależność w różnych sytuacjach.

- Dziecko z autyzmem może mieć trudności ze zrozumieniem języka mówionego - słowa, które są rozumiane w jednym kontekście, mogą nie być rozumiane w innym, niezależnie od tego, czy dziecko ma dobre zdolności skazujące, czy w ogóle nie mówi. To w tym kontekście pomoce wizualne wspierają rozumienie języka przez dziecko, tak że on albo szybciej uczy się znaczenia słów.
- Dziecko z autyzmem może mieć problemy ze zrozumieniem spraw emocjonalnych, tj. Ze zrozumieniem i interpretacją tego, co myślą, czują i mają na myśli inni ludzie. Dlatego należy uczyć dziecko komunikacji i interakcji społecznych w ustrukturyzowanych sytuacjach - aby umożliwić mu poznanie ukrytego kodu społecznego

UKŁADY FIZYCZNE

Dziecko, które ma trudności ze zrozumieniem powiązań i znaczeń w swoim własnym świecie, często może stworzyć osobisty porządek, na przykład chcąc wielokrotnie oglądać ten sam fragment taśmy wideo lub wykazując duże zainteresowanie czymś specyficznym dla niezwykle długi czas. W ten sposób dziecko stara się poradzić sobie z chaosem wywołanym pomieszaniem, tworząc własną przewidywalność. Celem wyraźnej fizycznej struktury jest maksymalne ograniczenie chaosu w dziecku i ułatwienie dziecku zrozumienia, co będzie dalej. Struktura fizyczna musi być prosta, z oczywistym przesłaniem dotyczącym tego, co robić i gdzie. Jeśli to możliwe, warto mieć różne lokalizacje do różnych działań. W domu jest zwykle miejsce, w którym jesz, miejsce do spania, miejsce, w którym oglądasz telewizję itp. W instytucji to samo miejsce jest często wykorzystywane do wielu różnych czynności.

Zarówno w domu, jak iw instytucji można zrekompensować fakt, że to samo miejsce musi być wykorzystywane do różnych czynności, na przykład poprzez umieszczenie na stole bibułki, gdy jest używana do zabawy, inny kolor, gdy stół jest używany do odrabiania lekcji, a podkładka w porze posiłków. Możesz również dołączyć zdjęcie odpowiedniego zadania na bibule / podkładce. Wiele dzieci z autyzmem ma trudności ze skupieniem się na tym, kim są i co robią , a zdjęcie może im przypomnieć. Po zabezpieczeniu uwagi dziecka, oszczędza się mu przerw w impulsowych działaniach, które po dotarciu do określonego celu będzie mogło dopasować obrazek do innego lub po prostu włożyć do kieszeni, aby zaznaczyć, że działanie zostało pomyślnie zakończone.

Pozycjonowanie harmonogramu dnia

Harmonogram dnia Dicte został umieszczony w centralnym miejscu w domu, tak aby była świadoma wszelkich możliwych zmian

Wizualne wsparcie jedzenia

Dicte miała trudności z jedzeniem, ale uczestnictwo w posiłkach stało się o wiele łatwiejsze, gdy jej imię zostało umieszczone na krześle obok zdjęcia „Jedzenie” w plastikowej kieszeni. Początkowo otrzymała zdjęcie przedstawiające „Jedzenie” do trzymania, co pomogło jej zobaczyć, co będzie dalej robić, ponieważ na jej krześle było identyczne zdjęcie, na którym mogła umieścić pasujące zdjęcie.

Aranżacja sypialni

Przejrzysta aranżacja sypialni Dicte sprawia, że czuje się bezpiecznie, pokój jest nie mniej wygodny niż pokój każdej innej dziewczyny. Zabawki zostały schowane do szuflad i pudełek, które zostały oznaczone odpowiednimi zdjęciami. Zbyt duża stymulacja wizualna naraz może powodować „szum wizualny” - a tym samym chaos. Może być łatwiej wybrać zabawkę z obrazka niż z otwartych półek.

U góry: Kiedy zdjęcia zostały umieszczone w szufladach i półkach Dicte i stało się dla niej jasne, gdzie są jej rzeczy, zaczęła spędzać więcej czasu na zabawie w swojej sypialni.

U dołu: Tutaj obraz zaznacza miejsce, w którym należy umieścić taśmę i magnetofon, aby Dicte mogła się posprzątać. Otwarte regały ze zbyt dużą ilością zabawek mogą być dezorientujące dla wielu dzieci i powodować, że będą one ciągle wybierać tę samą zabawkę.

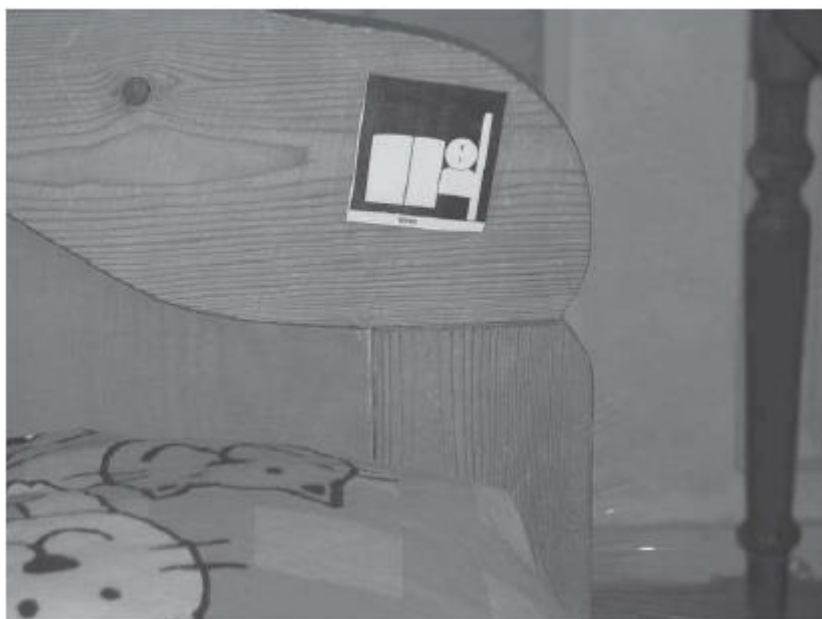

Dicte ma stół, przy którym może się bawić, i drugi, przy którym może pracować nad ćwiczeniami w swoich pudełkach. Zawartość pudełek jest różna. Ponieważ dzieci z autyzmem często mają trudności z

samodzielną zabawą przez dłuższy okres czasu, przydzielone im ćwiczenia można odłożyć, aby dziecko mogło się zrelaksować.

Drzwi do pokoju Dicte to przezroczysta zasłona. Nie podoba jej się zamykanie drzwi, ale miło jest mieć jakąś granicę dla swojego pokoju. Dzięki temu dziecko może usłyszeć, gdzie są dorośli, jednocześnie koncentrując się na swojej grze lub ćwiczeniach.

Zdjęcie na dobranoc

Kiedy Dicte była młodsza, bardzo pomocne było dla niej „zameldowanie” ze zdjęciem na dobranoc, które pasowało do identycznego zdjęcia przed snem umieszczonego w plastikowej kieszeni na jej łóżku. Wiedziała wtedy, że idzie spać i nie bawić się, kiedy weszła do swojej sypialni. Dicte nie musi już pasować do obrazu, ale poprosiła, aby pozostał na łóżku.

Schronisko pod schodami

Warto stworzyć przytulną przestrzeń w rogu salonu dla dziecka, które chce lub musi przebywać w pobliżu dorosłych. W tej przestrzeni dziecko może zorganizować zabawki do samodzielnej zabawy, aby dorośli mogli wykonywać swoje normalne czynności, podczas gdy dziecko pozostaje pod nadzorem. Zwróć uwagę na taśmę na podłodze, która zachęca dziecko do przebywania w granicach wyznaczonego obszaru.

Pomoc w zapamiętywaniu, dokąd się wybierasz

Możesz pomóc dzieciom zapamiętać, dokąd zmierzają, wręczając im zdjęcie podczas rozpoczynania nowej czynności. Gdy dziecko dotrze na miejsce (w tym przypadku do toalety), zostanie ono umieszczone na identycznym obrazku już przymocowanym obok toalety. Ułatwia to utrzymanie koncentracji i odcina inne bodźce lub impulsy na trasie.

ROZKŁAD DNIA

Celem codziennego harmonogramu jest uczynienie dnia łatwiejszym do opanowania dla osoby z autyzmem. Harmonogram musi podkreślać, czy jest to zwykły dzień, czy też prawdopodobne są zmiany. Czy będą goście, czy trzeba zrobić zakupy? Czy będzie wycieczka do fryzjera czy do dentysty? Harmonogram dnia to wiadomość od dorosłego do dziecka o tym, co będzie się działo w ciągu dnia. Dziecko, które nie otrzyma tych informacji, będzie próbowało ułożyć własne plany. Może to powodować niepewność i frustrację u dziecka, gdy plany te kolidują z planami innych osób. Dlatego zbyt małe przygotowanie może spowodować niepotrzebne problemy. Jednak ilość informacji, które każde dziecko może zachować, jest bardzo różna. Dziecko, które nie jest zbyt dobre w odkładaniu swoich potrzeb w czasie, powinno otrzymać nie więcej niż dwie informacje naraz, podczas gdy inne dzieci mogą sobie poradzić z informacjami obejmującymi cały dzień. Harmonogram dzienny może zawierać:

- przedmioty
- zdjęcia
- zdjęcia lub rysunki
- własne rysunki dziecka
- język pisany, w postaci odręcznych kartek lub notatek na temat zwykłego kalendarza

Forma, którą wybrałeś, zależy od tego, co jest dla dziecka najbardziej sensowne. Dzieci mogą potrzebować różnych form komunikacji w różnych okresach życia. Małe dzieci mogą zrozumieć, że po pokazaniu im pieluchy będą musiały zmienić pieluchę. Starszym dzieciom może być potrzebne przypomnienie, aby iść do toalety, umieszczając w harmonogramie codzienne zdjęcie toalety. Informacje należy zawsze podawać w zwykłym kierunku czytania - to znaczy od lewej do prawej lub od góry do dołu. Można mieszać np. Zdjęcia z przedmiotami fizycznymi, ważne jest, aby sygnalizowały istotne informacje dla dziecka. Harmonogram dnia może pomóc dziecku w samodzielnym uzyskiwaniu informacji, a z czasem w działaniu niezależnie od dorosłych. W niektórych sytuacjach bardziej godnie jest wiedzieć, co będziesz robić dalej, niż ciągle otrzymywać kolejne „instrukcje” bez przygotowania. Obowiązkiem osoby dorosłej jest ustalenie planu dnia i zwolnienie dziecka z odpowiedzialności za podejmowanie decyzji i śledzenie spraw.

Zarządzanie harmonogramem

Dla dziecka musi być jasne, jak duża część harmonogramu została dotychczas ukończona. Dla niektórych ważne jest, aby robić coś aktywnie, aby śledzić, gdzie są w harmonogramie. Można to zrobić, usuwając obraz właśnie zakończonych ćwiczeń lub odwracając obraz, jeśli jest przymocowany spinaczami, lub wykreślając ćwiczenie na wykresie tekstowym.

Przygotowanie przy użyciu obiektów fizycznych

Dziecko przygotowuje się do zmiany pieluchy, pokazując mu najpierw pieluchę lub pokazując mu rolkę papieru toaletowego przed zabraniem do toalety. Nadal możliwe jest, że dziecko, podobnie jak inne

dzieci, będzie sprzeciwić się zmianie pieluszki, ale przygotowanie oznacza, że dziecko zrozumiało, co ma się wydarzyć, dzięki czemu „napaść” będzie mniej uciążliwa, a nie tylko bycie podnoszonym i zabieranym.

Po lewej: Przykład harmonogramu dziennego z wykorzystaniem obiektów fizycznych i koszyka na zakończone czynności. Harmonogram jest wyświetlany w centralnym miejscu domu, przy drzwiach wejściowych.

Po prawej: zamknij ten sam dzienny harmonogram. Używając przedmiotów fizycznych, pokazujesz i wyjaśniasz istotną wiadomość, pozwalając dziecku używać dwóch zmysłów jednocześnie: wzroku przez patrzenie na przedmiot i dotyku, pozwalając mu poczuć przedmiot.

Planuj przy użyciu obiektów fizycznych

Młodsze dzieci lub osoby na wczesnym etapie rozwoju często odniosą większe korzyści z możliwości patrzenia na rzeczywiste obiekty. Oglądanie i tłumaczenie obrazów wymaga pewnego zrozumienia symboli. Tutaj użyliśmy półki na płyty CD do harmonogramu.

Po lewej: pierwszy harmonogram Dicte był bardzo prosty. Dicte wzięła zdjęcia z planu zajęć i włożyła je do kosza, gdy akcja miała się rozpocząć.

Po prawej: aktualny harmonogram DICTE. Zdjęcia są teraz wyświetlane na tablicy przez cały dzień. Zwróć uwagę, że w harmonogramie są luki, które pozwalają na nieprzewidziane zdarzenia. Działania dnia są wyświetlane w „nagłówkach”.

Po lewej: mobilny plan zajęć z spinaczami, taki mobilny plan zajęć można łatwo zabrać ze sobą w dowolne miejsce - podczas wizyt, podróży samochodem lub do zoo. Zawartość harmonogramu powinna być dostosowana do czynności, które dziecko będzie w stanie wykonać. podążać.

Po prawej: Harmonogram Amobile wykonany ze sznurka i kołków, z ciężkim kamieniem zawiązanym na dole, aby ustabilizować sznurek. Harmonogram ten można zawiesić w dowolnym miejscu, na przykład w namiocie, przyczepie kempingowej lub pokoju hotelowym.

U góry: W przypadku starszych dzieci, które mają pewien poziom umiejętności czytania, możesz używać słów pisanych, na przykład w normalnym dzienniku. Dorosły zapisuje czynności, a później dziecko / nastolatek może nauczyć się prowadzić własny dziennik.

U dołu: Harmonogram dzienny jest umieszczony w skrzynce znajdującej się w centralnym miejscu, tak aby osoba korzystająca z harmonogramu wiedziała, dokąd się udać, aby być na bieżąco. Harmonogram można zabrać ze sobą wychodząc z domu.

Zaplanowana przerwa

Niektórym dzieciom może być trudno nie być zajęтым. Zrobienie sobie przerwy może być trudne, jeśli problemem jest konieczność tworzenia własnych planów. Za pomocą kilku obrazków dziecko może uczestniczyć w wyborze zajęć, przy których chciałby się zrelaksować. Większość osób z autyzmem najlepiej czuje się w schludnym pokoju, dlatego pokój przeznaczony na przerwy należy posprzątać, zanim zostanie wykorzystany do układania puzzli, szycia i gier komputerowych.

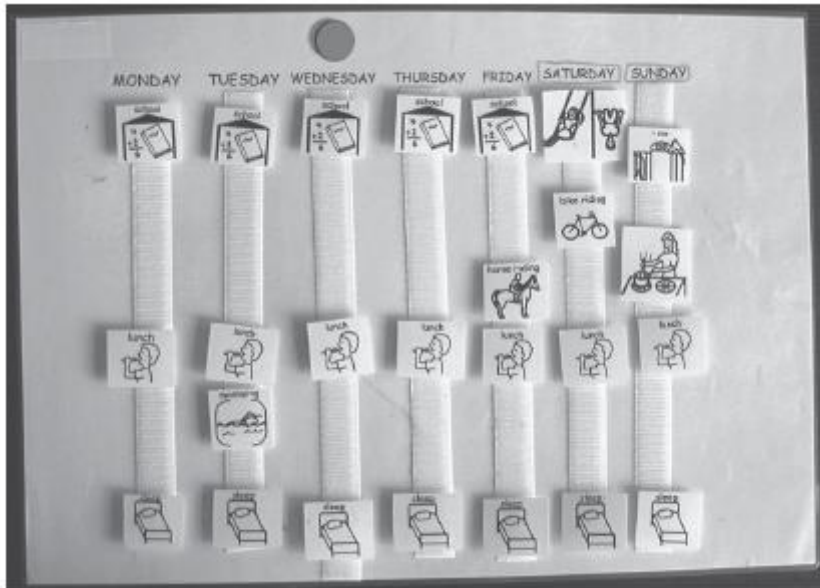
Plan zajęć w szkole Dicte

Dicte lubi wiedzieć, czy to dzień szkolny, czy domowy, nie ma ustawionego całego planu zajęć na raz, ale ma tylko jeden dzień na raz. W ten sposób nie musi tracić energii, próbując zapamiętać cały tydzień.

Tygodniowy harmonogram

Wiele dzieci musi wiedzieć, kiedy będą robić różne rzeczy - na przykład jeździć konno lub pływać. Będą pytać wciąż i znowu. Korzystanie z harmonogramu tygodniowego może złagodzić niepewność, aby pytania nie były powtarzane tyle razy. Odwołując się do harmonogramu - „Możesz spojrzeć na harmonogram, jeśli masz wątpliwości” - dziecko nauczy się jego znaczenia jako źródła informacji

Harmonogram roczny

Wszystkie rodziny mają urodziny, uroczystości i święta, które należy odnotować. Roczny harmonogram daje wizualny przegląd tych wydarzeń i pokazuje zmieniające się pory roku. Harmonogram jest skoordynowany kolorystycznie, aby mogła śledzić pór roku. Harmonogram, aby jasno wskazać, jak daleko jesteśmy w roku. Flagi oznaczają ważne urodziny.

U góry: Różne sposoby przygotowania się do pracy lub zabawy przy komputerze.

U dołu: różne sposoby przygotowania śniadania; można mieszać zdjęcia i elementy fizyczne; żaden sposób nie jest bardziej poprawny niż inny; ważne jest, aby informacje były jasne i łatwe do zrozumienia dla dziecka co się stanie.

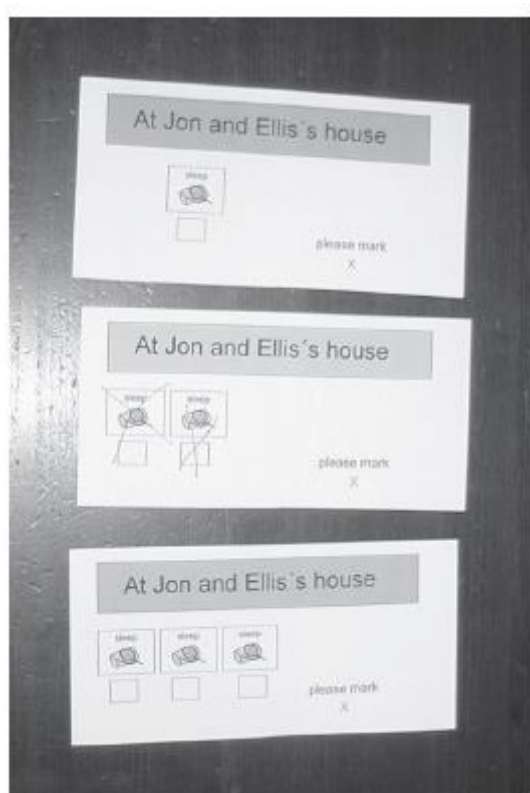
PRZYGOTOWANIE NA SPECJALNE OKAZJE

Kiedy dziecko przyzwyczai się do otrzymywania informacji za pomocą pomocy wzrokowej, łatwiej będzie przygotować się na specjalne okazje, które w innym przypadku byłyby trudne do komunikowania się dziecku, np. Podróże wakacyjne, chrzciny, pogrzeby, Boże Narodzenie czy urodziny. Może być możliwe zabranie dzieci z autyzmem w nowe miejsca bez przygotowania, gdy są młodsze, ale gdy dorastają i rozwijają się, ich wymagania dotyczące zrozumienia otoczenia mogą wzrosnąć. Nietypowe okazje mogą wymagać większego przygotowania niż jest to konieczne w przypadku zwykłych wydarzeń.

Rozkład dnia. Ważne jest, aby harmonogram wakacji uwzględniał liczbę nocy, w których będziesz tam przebywać, że będziesz czekał na lotnisku i wracasz do domu, a jeśli dziecko jest wrażliwe na hałas, w przygotowaniach powinny znaleźć się takie rzeczy jako fakt, że organy będą grały w kościele. Jeśli dzieckiem opiekują się dziadkowie lub ktokolwiek inny, ważne jest, aby zapewnić również wsparcie wizualne. Przecież nie przeszkadzałyby dziecku w noszeniu okularów! Dobrym pomysłem jest zrobienie mobilnego harmonogramu wizyt

Harmonogram spania do użytku poza domem

Poszczególne harmonogramy są oznaczone zdjęciami snu ”, aby wskazać, jak długo Dicte spędza tym razem poza domem. Rodzina, u której mieszka, każdego ranka pomoże Dicte wykreślić zdjęcie snu.

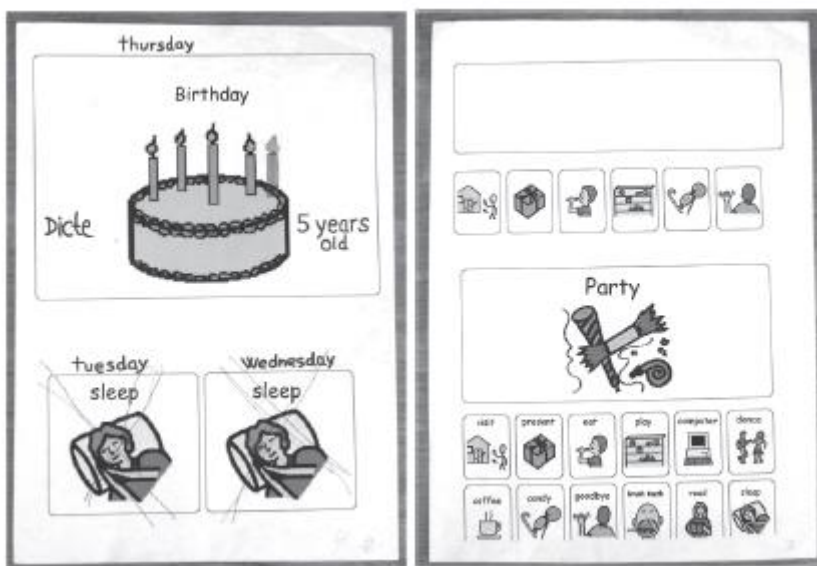
Wakacyjny harmonogram

Pierwsza część harmonogramu opisuje podróż, następnie liczbę nocy, w których Dicte będzie spała, a na końcu podróż do domu - i to jest najważniejsza informacja ze wszystkich: wróć do domu! Dicte sama jeszcze nie przeczytała tekstu, ale jest to wyjaśnione na zdjęciach, dzięki czemu informacje dla dorosłych są mniej więcej takie same, a język jest na poziomie odpowiednim dla dziecka. używane dla poszczególnych dni do przodu.

Przygotowanie do urodzin

Po lewej: harmonogram oczekiwania na piąte urodziny Dicte. Podobnie jak w przypadku wszystkich innych dzieci Dicte jest podekscytowana. Ten harmonogram oczekiwania pomaga jej śledzić czas, wykreślając zdjęcia snu. Po prawej: Przygotowanie do tego, co wydarzy się w dniu urodzin. Z myślą o Dicte wszystkie zajęcia są zaplanowane z wyprzedzeniem: najpierw wszyscy z przedszkola przyjeżdżają na wizytę, a wieczorem odwiedza rodzina.

Przygotowania do siódmych urodzin Dicte

Tym razem urodziny są również planowane, ale teraz Dicte musi być aktywna i musi skreślić zadania po ich zakończeniu. Taka struktura oznacza, że urodziny mają większe szanse na sukces.

Dicte nakrywa stół na urodziny

Aby uniknąć nieporozumień co do tego, kto będzie siedział obok kogo, przygotowano karty miejsc. Angażując Dicte w nakrywanie stołu i układanie kart miejsc, jest przygotowywana na to, co się wydarzy.

Rozpakowywanie prezentów na urodziny

Przygotowanie oznacza, że Dicie wie, co się wydarzy. Dzięki temu jest w stanie poradzić sobie z tak wieloma dziećmi z sąsiedztwa, które uczęszczają na jej urodziny.

Kalendarz adwentowy

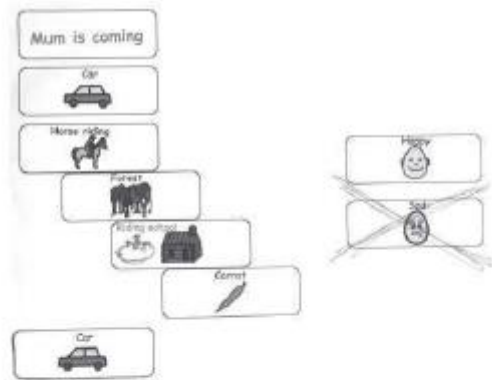
Dla wielu dzieci z autyzmem normalny kalendarz adwentowy może być chaotyczny, ponieważ drzwi są rozrzucone po całym miejscu w dowolnej kolejności. Pokazany tutaj kalendarz daje jasny przegląd tego, ile dni pozostało do Bożego Narodzenia. Dni są skreślane każdego ranka.

Dicte i Pernille jeżdżą konno

Przez jakiś czas Pernille uczyła Dicte jeździć konno, później Dicte dołączyła do małej grupy dzieci niepełnosprawnych. Teraz dołączyła do standardowej grupy dla początkujących w miejscowej szkole jeździeckiej, gdzie instruktor jazdy konnej jest przygotowany na to, że od czasu do czasu Dicte będzie potrzebował specjalnego traktowania lub bardziej szczegółowych informacji, że inne dzieci.

U góry: Harmonogram został opracowany, aby pomóc Dicte wrócić do jazdy konnej po wszystkim, kiedy złamała rękę. Ponieważ Dicte przestraszyła się upadku, dorosłym trudno było ją uspokoić. Łatwiej było jej spojrzeć na zdjęcie pokazujące, że skończyła płakać z powodu tego incydentu.

U dołu: Po chwili jazda konna ponownie stała się ulubionym zajęciem!

WSPARCIE DLA UCZENIA SIĘ NOWYCH UMIEJĘTNOŚCI

Dzieci bez autyzmu często uczą się nowych umiejętności, porównując się z innymi. Wiele dzieci z autyzmem nie wykazuje inicjatywy w uczeniu się czegokolwiek nowego, ale potrzebuje wsparcia, które pomoże im uzyskać większą niezależność. Dzieci z autyzmem muszą również doświadczać jak największej przyjemności i godności, będąc w stanie robić rzeczy samodzielnie. Możliwość samodzielnego wykonania czegoś sprawia, że są mniej „zależni od ludzi”. Kiedy dziecko nauczy się, że „najpierw zrób to, a potem to” zgodnie z planem dnia, możesz przenieść ten system na naukę nowych umiejętności. Obrazy lub obiekty fizyczne są uporządkowane w wymaganej kolejności, wyraźnie pokazując dziecku, co będzie dalej.

Dziecko z autyzmem może mieć trudności z odniesieniem doświadczeń z jednego incydentu do drugiego, a system wsparcia pomaga dziecku stać się bardziej elastycznym. Na przykład czasy kąpieli w domu i na basenie nie są zbyt podobne, ale system wsparcia może być ogniwem wzmacniającym podobieństwa w rutynie. rutyny na basenie, możliwe jest stopniowe wycofywanie systemu podtrzymującego. Dzieci, które mają trudności z zajęciem się zabawą, często mogą odnieść korzyści z uczestniczenia w domowych obowiązkach, które służą doraźnemu celowi. Mogą to być rzeczy takie jak podlewanie roślin, mycie naczyń, pieczenie itp.

Kolejność wyświetlania za pomocą obiektów fizycznych i obrazów

„Najpierw kolacja, a potem obejrzyj film”. Odroczenie pożądanej czynności może być trudne dla każdego. Aby zaakceptować odroczenie takich zajęć, ważne jest, aby dziecko wiedziało, kiedy dane działania będzie możliwe i rozumie kolejność następowania niezbędnych i pożądanych czynności.

Pierwsze dania - potem kawa

Jan widzi, że dostanie kawę, ale najpierw musi zmyć naczynia. Widok filiżanki z kawą uspokaja Jana i jest to bardziej dostojne niż to, że ktoś ciągle mówi: „W porządku, dobrze, dostaniesz kawę!”

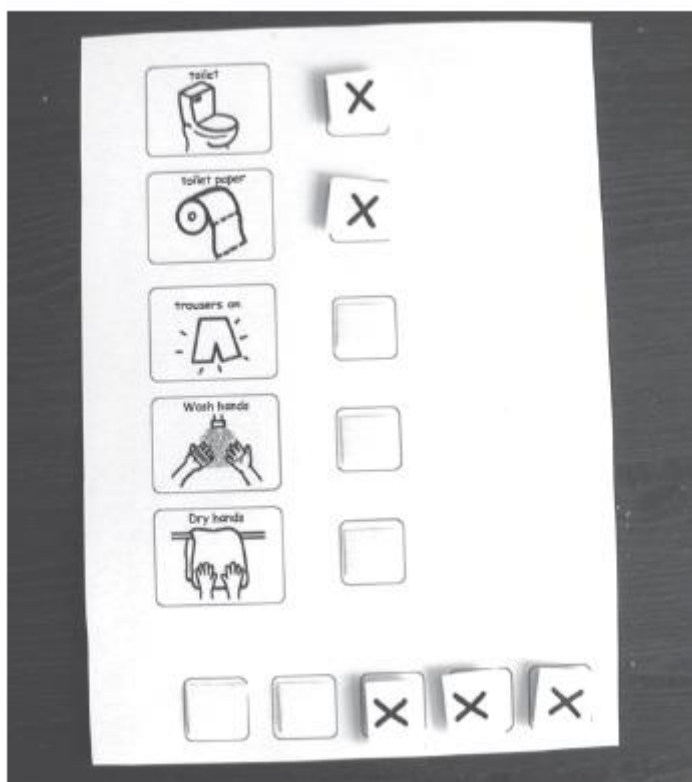
Obsługa porządku zajęć na basenie

W książce Dicte jest dziewięć stron pokazujących kolejność zajęć na basenie. Większość dzieci lubi pływać, ale trudno jest im poradzić sobie z takimi rzeczami, jak konieczność wcześniejszego prysznica i umycia włosów. Mycie włosów jest łatwiejsze do zaakceptowania, gdy jest to czynność opisana w książce, a następnie czerwony krzyżyk przechodzi do bardziej interesujących czynności

Kolejność czynności na potrzeby toalet

Niektórym wystarczy, aby kolejność czynności była wyświetlana jako przypomnienie, inni muszą przesunąć fizyczny znacznik jako przejście do następnej czynności. Harmonogram może stanowić wsparcie, aby dziecko mogło samodzielnie i bez nadzoru i kontroli osoby dorosłej radzić sobie z potrzebami toaletowymi. Markery mocowane są małymi kawałkami taśmy magnetycznej. W tym przykładzie ważne było, aby dziecko wiedziało, że zakładasz spodnie z powrotem w łazience, a nie w salonie, w którym mogą przebywać goście. Tym razem markery mocowane są taśmą Velcro.

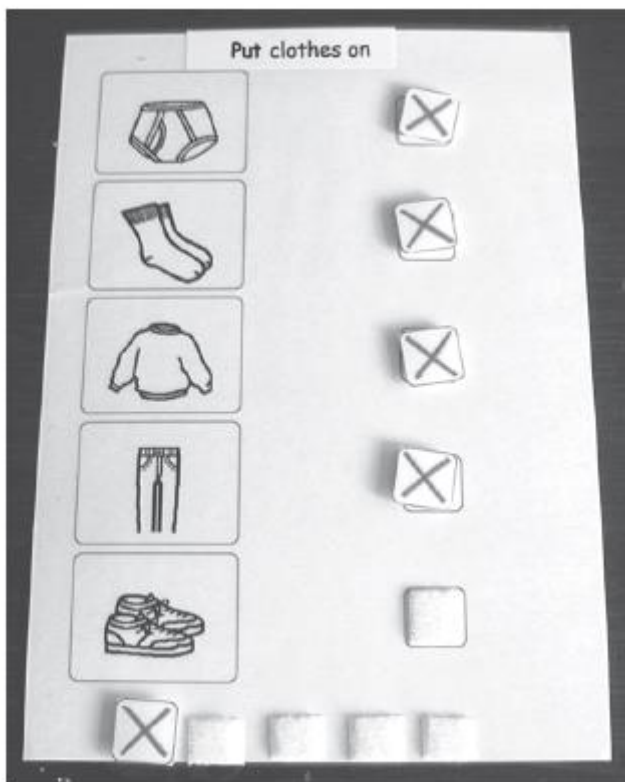
Pomóż się ubierać

Ubieranie się można wykonać samodzielnie, jeśli ubrania ułożone są w kolejności, do której dziecko się przyzwyczało: od lewej do prawej lub od góry do dołu. Kosze można układać jeden na drugim tak, aby dziecko zaczynało od górnego kosza. Taki zestaw łatwo zabrać na basen czy do miejsca, w którym dziecko nocuje.

Harmonogram ubierania się

Dla wielu dzieci z autyzmem najtrudniejszą rzeczą w samodzielnym ubieraniu się jest śledzenie kolejności zakładania ubrań. Oprócz pomagania dziecku w śledzeniu ubierania się, czerwone znaczniki mają również motywujący cel: w końcu dobrze jest móc umieścić ostatni marker!

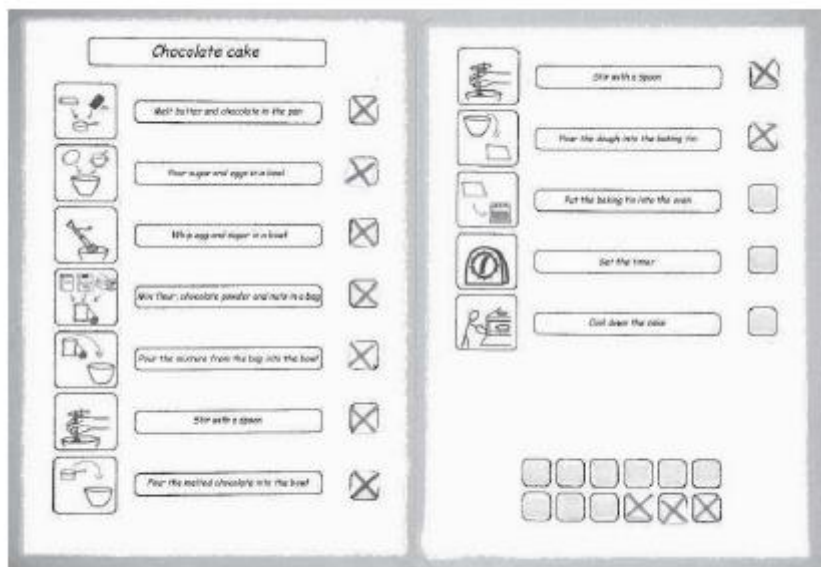
Harmonogram kąpeli lub prysznica - z myciem włosów lub bez

Umywanie włosów niektórych dzieci może być ogromnym problemem. Dobrze jest, jeśli dziecko wie z wyprzedzeniem, czy kąpiel / prysznic będzie obejmował mycie włosów, czy nie. Tej samej metody można użyć do przygotowania się do obcinania paznokci lub strzyżenia, aby dziecko nie odczuwało tego jako „napadu”. Jeśli dziecko jest przyzwyczajone do czytania harmonogramu, ta forma przygotowania może być bardzo skuteczna.

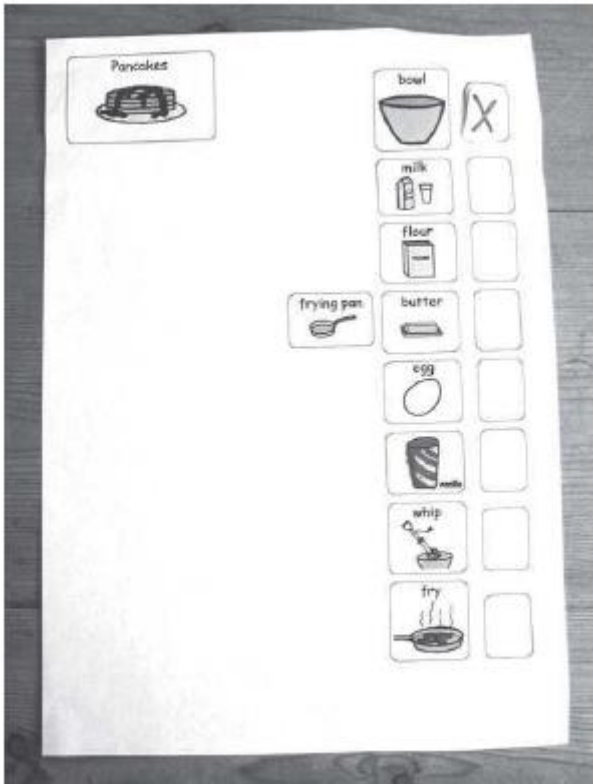
Przepis na ciasto czekoladowe

Pola obok instrukcji są przykrywane czerwonymi znacznikami w miarę postępu procesu. Taśma rzepowa została przymocowana zarówno do czerwonych markerów, jak i pudełek. Wszystkie przepisy można dostosować w ten sposób.

Przepis na naleśniki

W tym scenariuszu znacznik jest przenoszony za każdym razem, gdy dziecko zakończy zadanie. Jeśli pozwolimy dziecku przesunąć znacznik, zrozumie, co będzie dalej. Tego rodzaju wsparcie może prowadzić do wyższego stopnia niezależności.

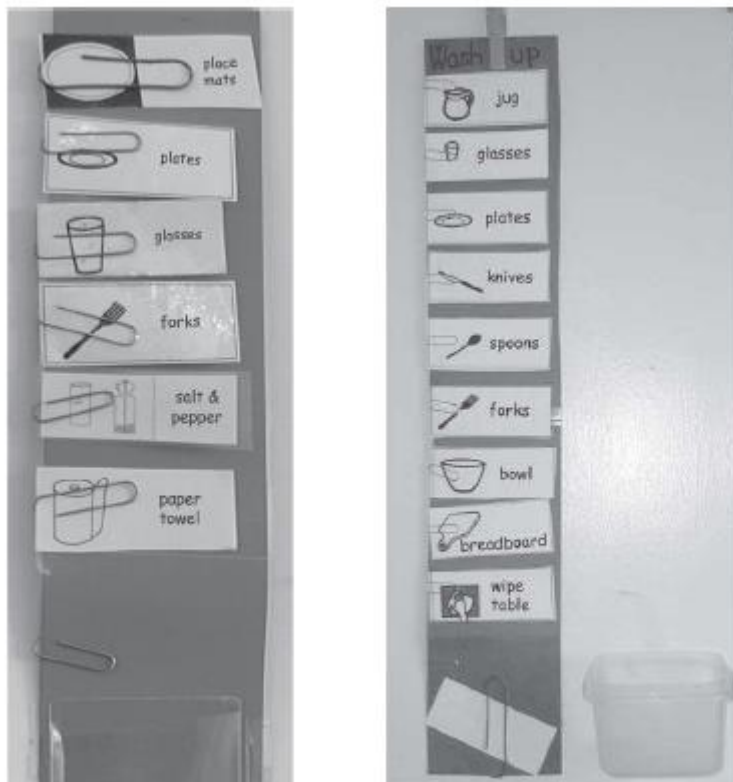
Wizualne wsparcie dla nakrycia stołu

Kontury talerza, szkła i sztućców zostały narysowane na plastikowej podkładce z trwałym markerem. W ten sposób nakrycie do stołu może stać się prostym i motywującym zadaniem.

Po lewej: inny przykład wizualnego wsparcia przy nakrywaniu stołu. Aby skorzystać z tej formy wsparcia, dziecko musi umieć czytać zdjęcia.

Po prawej: wizualne wsparcie kolejności zmywania naczyń. Zadanie staje się mniej przytłaczające, gdy wyświetlane jest określone zamówienie.

DZIAŁANIA STRUKTURALNE

Rysunki w tej części pokazują sposoby kształtowania zajęć, które umożliwią dzieciom samodzielne zajęcie się przez krótsze lub dłuższe okresy. Nie wszystkie dzieci potrafią to zrobić, ale większość z nich może się uczyć. Ważne jest fizyczny przegląd, pokazany tutaj za pomocą czterech pudełek, oraz to, że zawartość pudełek (ćwiczenia) jest wystarczająco motywująca i łatwa dla dziecka. Celem tego ćwiczenia nie jest nauczenie się niczego nowego - co należałoby zrobić z osobą dorosłą. Celem jest samodzielne siedzenie bez przebywania przed telewizorem lub komputerem. Jednak samodzielnego siedzenia jest również czymś, czego należy się najpierw nauczyć od osoby dorosłej. Powodem organizowania materiału w koszyczkach lub pudełkach jest to, aby ilość ćwiczeń nie była dla dziecka zbyt przytłaczająca, a ćwiczenia, które nie są aktualnie wykonywane, są trzymane z dala od drogi i nie rozpraszają jego uwagi. Jeśli dziecko nie chce tego robić, często dzieje się tak dlatego, że ćwiczenia są nadal dla niego zbyt trudne do samodzielnego rozwiązania, jeśli na początku dziecko nie widzi celu tych ćwiczeń, można w finale umieścić coś silnie motywującego box - ulubiona kasetka wideo lub inna nagroda. Kiedy dziecko z autyzmem zrozumie ten sposób pracy, a dorośli będą pamiętać o różnicowaniu ćwiczeń bez konieczności ich utrudniania, tego rodzaju zestawy ćwiczeń mogą być bardzo relaksujące. Wiele dzieci, którym trudno jest zainicjować zabawę, poprosi o wykonanie ćwiczeń.

Ćwiczenia do samodzielnej aktywności

U góry: Pudełka zawierające ograniczoną liczbę ćwiczeń.

U dołu: Kolejność prac została pokazana z boku tabeli za pomocą małych liczb. Najpierw używane jest pudełko z numerem 2, następnie pudełko z numerem 1, a na końcu pudełko z numerem 3. Liczby na stole mają przymocowaną taśmę rzepową z tyłu, dzięki czemu można je wykorzystać do dopasowania numerów na. Możesz także dopasować kolor do koloru lub obraz do obrazu.

Dopasowane ćwiczenia

Ćwiczenie tutaj polega na porównywaniu i dopasowywaniu zdjęć zwierząt. Możesz użyć zdjęć z gry lub za pomocą aparatu cyfrowego zrobić dwie identyczne kopie zdjęć znanych obiektów. Dzięki zastosowaniu rzepów materiały są mocowane na miejscu, aby dziecko nie było sfrustrowane spadającymi kawałkami.

Dopasowywanie znanych zdjęć

W tym przypadku użyte materiały są podobne do rzeczy rozpoznawanych przez inne dzieci z tej samej grupy wiekowej. Tutaj do każdego elementu przymocowano kawałek taśmy rzepowej w celu zamocowania go na miejscu, aby nie ślizgał się po podłodze. Taka stabilizacja sprawia, że dziecko nie jest sfrustrowane i nie poddaje się zbyt łatwo.

Pasujące liczby

Wiele dzieci z autyzmem lubi gry z cyframi, literami i obrazkami, które są tutaj wykorzystywane do ćwiczeń edukacyjnych, które można wykonać samodzielnie.

Pasujące litery

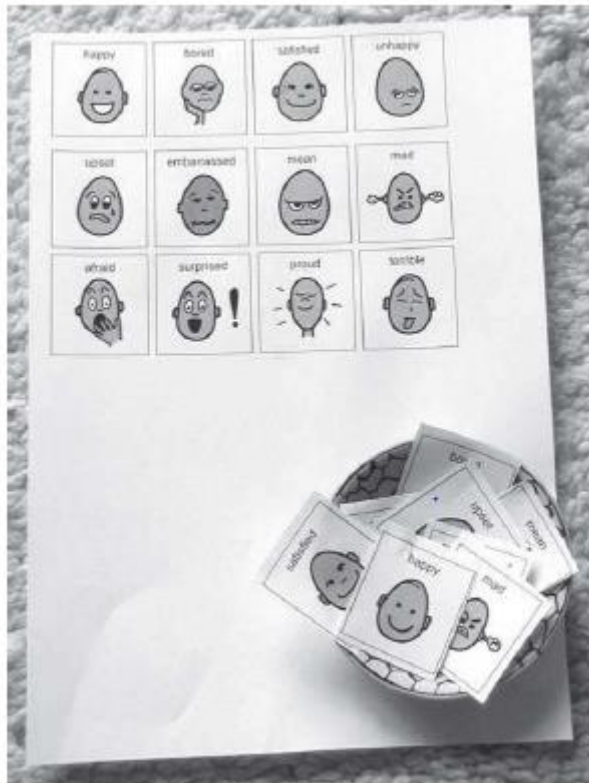

Dopasowywanie obrazów-słów

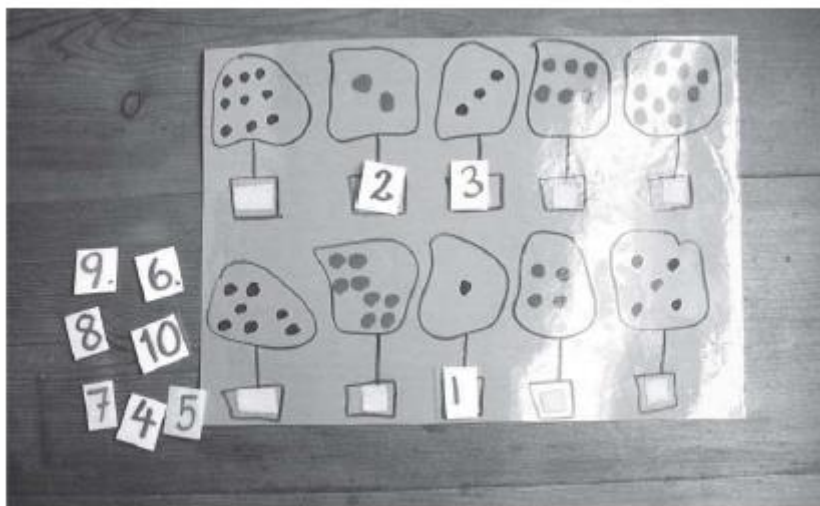

Dopasowywanie zdjęć z różnymi wyrazami twarzy

W tym ćwiczeniu materiał jest używany jako niezależne ćwiczenie polegające na dopasowywaniu. Jednak używanie zdjęć w różnych kontekstach może pomóc wzmocnić świadomość dziecka, że ludzie mają różne emocje, które możesz przeczytać i że emocje mają różne opisy. Zdjęcia pochodzą z programu Boardmaker

Domowa gra do dopasowywania liczb z kwotami

Sortowanie ćwiczeń

Wiele dzieci z autyzmem pragnie porządku i struktury, i lubi ćwiczenia sortowania, ponieważ pozwalają im łatwo tworzyć porządek. Należy pamiętać, że od początku w każdej komorze umieszczany był pojedynczy koralik

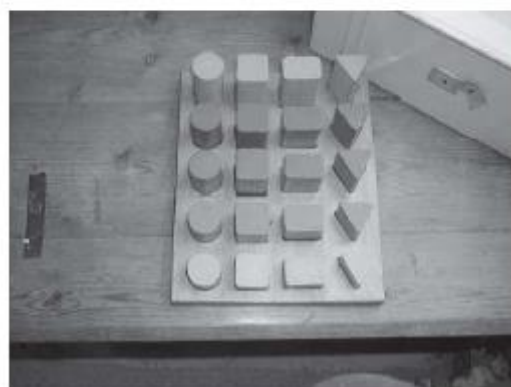

Sortowanie II

W tym ćwiczeniu użyliśmy papierowych obrazków z obrazkami Disneya, które dzieci znają z kreskówek. Możesz także użyć obrazów Pokémonów lub czegoś innego, co obecnie zajmuje dzieci w podobnym wieku.

Sortowanie bloków według kształtu i koloru

Adaptacja puzzli

Zwykłe zabawki można często przystosować do użytku. Tutaj użyliśmy czterech puzzli z różnymi obrazami Disneya. Materiał jest łatwiejszy do opanowania dzięki podzieleniu go na cztery plastikowe torby. Każdy element jest umieszczony osobno na laminowanej kserokopii gotowego obrazu. W tym przykładzie użyliśmy obrazka Kopciuszka do układanki

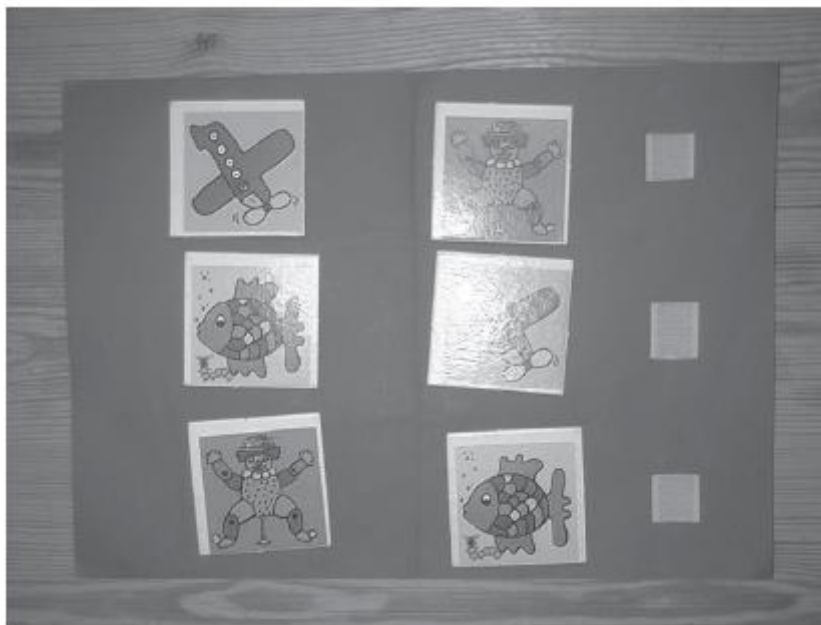

Dorośli zapisuje liczby na odwrocie kawałków układanki Kopciuszek, dzięki czemu jest łatwa do rozwiązania. Dziecko zaczyna od utworu z wpisanym numerem 1, następnie do numeru 2 itd. Pomarańczowe nuty wspomagają selekcję, co ułatwia wybieranie utworów we właściwej kolejności. Zamiast używać plastikowych toreb, możesz umieścić elementy w oddzielnych koszach, jak pokazano później w przypadku samochodu Lego

Proste dopasowywanie zdjęć

To ćwiczenie jest bardzo proste i polega na dopasowywaniu obrazków. Został tak ułożony, aby dziecko mogło pracować samodzielnie, po raz kolejny klocki zostały przymocowane taśmą Velcro i dziecko przesuwa je do odpowiedniej pozycji.

Wizualny wzór do budowy samochodu Lego

Małe pudełka Lego™ z instrukcjami budowania to idealna forma instrukcji. Zwróć uwagę, że materiał jest uporządkowany od lewej do prawej. W razie potrzeby możesz wyciąć instrukcje i umieścić kawałki w osobnych pudełkach.

Materiały przedszkolne

Zwykłe materiały przedszkolne ze sklepu papierniczego lub zabawkowego są często bardzo motywujące, ponieważ są wizualnie proste.

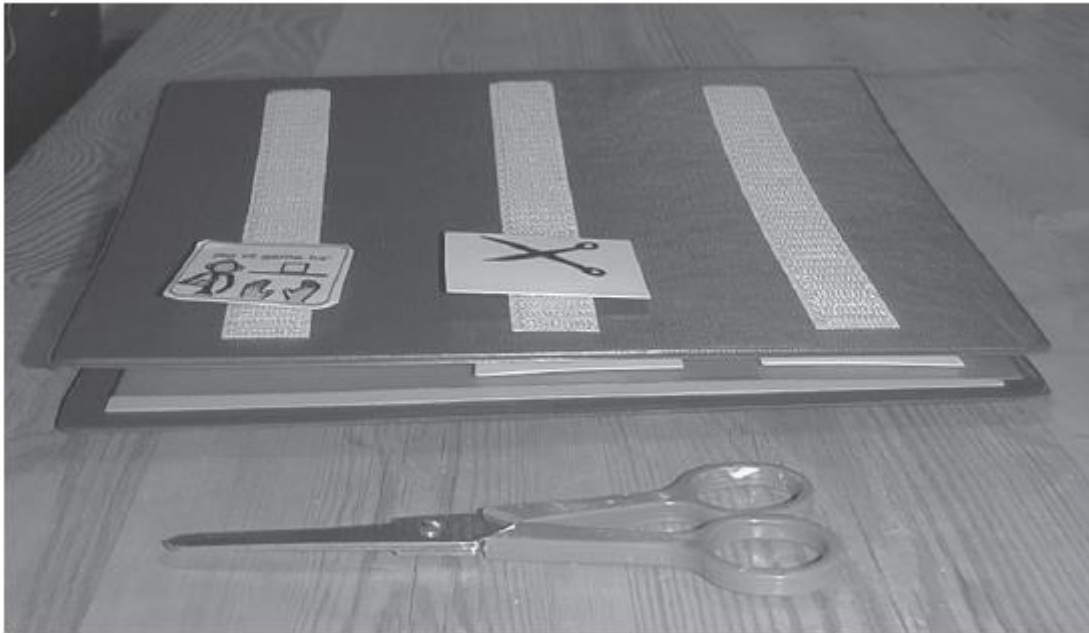
Deska koralikowa z przygotowanymi kolorami lub wzorami

Kiedy kwadraty zostały wcześniej pokolorowane, dziecko może łatwo zobaczyć, gdzie powinny iść koraliki. Niektóre sklepy z zabawkami sprzedają kolorowe tablice z koralikami, ale możesz je sam pokolorować.

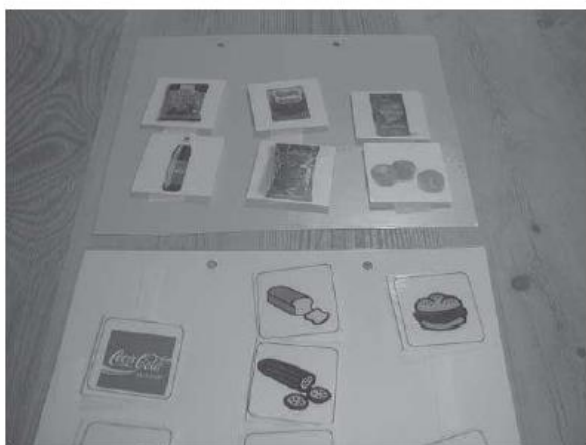
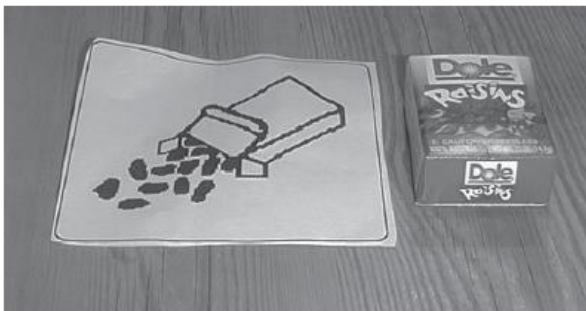
WIZUALNE WSPARCIE KOMUNIKACJI

Komunikacja to wymiana sygnałów. Uważa się, że większość komunikacji ma charakter niewerbalny, co oznacza, że wyrażamy siebie i rozumiemy się głównie za pomocą mowy ciała, mimiki, tonu głosu, wyglądu i gestów. Młode dziecko bez autyzmu, które nie rozwinęło jeszcze języka werbalnego, zwykle komunikuje się za pomocą gestów, które są interpretowane przez dorosłych, a dziecko wydaje się oczekiwać, że dorośli będą w stanie zrozumieć jego potrzeby. Dzieci autystyczne, które jeszcze nie nauczyły się mówić, mogą mieć trudności ze zrozumieniem sygnałów innych ludzi, a także mieć problemy z wyrażaniem własnych podstawowych potrzeb, takich jak głód, pragnienie i potrzeba opieki, pomocy i komfortu. Dzieci z autyzmem i dobrze rozwiniętym językiem mówionym mogą mieć te same trudności, dlatego niektóre dzieci mogą odnieść korzyść z noszenia breloczka na klucze z dołączoną kartą lub zdjęciem przypominającym im, że mogą poprosić o pomoc. Kiedy Dicte była młodsza i miała bardzo ograniczony język mówiony, wyrażała swoje zapotrzebowanie lub pragnienie jedzenia za pomocą zdjęć, które zostały umieszczone na lodówce. Najpierw Dicte musiała nauczyć się „przekazywać potrzebę” odbiorcy (dorosłemu). Powoli nauczyła się komunikować swoje potrzeby naśladując dźwięki wydawane przez dorosłego i stopniowo nauczyła się wyrażać swoje potrzeby werbalnie. Przed użyciem komunikacji obrazowej Dicte była zależna od osoby dorosłej oferującej jej jedzenie. Jeśli dorosły jej nie „przeczytał” i dlatego nie wiedział, że ma prośbę, pozostawało jej frustrujące oczekiwanie i poczucie bezsilności. Dziecko autystyczne może mieć również trudności z dokonaniem wyboru. Możesz nauczyć dziecko wybierania między dwiema rzeczami, na przykład prezentując dwa bardzo różne przedmioty, a później dwa obrazki.

System komunikacji

Podstawową zasadą systemu komunikacji jest rozwijanie inicjatywy dziecka podczas komunikacji. Możesz uporządkować zdjęcia dziecka, jak pokazano powyżej, wyświetlając zdjęcia rzeczy, o które dziecko może w danej chwili poprosić. W takim przypadku dziecko może poprosić o parę nożyczek, wręczając osobie dorosłej zdjęcie nożyczek.

U góry: obrazek dla dziecka i rodzyнки dla dorosłego. Z pomocą stojącej za nim osoby dorosłej dziecko ćwiczy wręczanie karty innej osobie dorosłej, w zależności od jej prośby. Podstawowa zasada jest taka:

jeśli czegoś chcę, muszę sam o to poprosić, biorąc kartę i wkładając ją do ręki osoby, która będzie mogła mi ją dać.

U dołu: Dziecko może przekazać obrazek, kiedy tylko czegoś potrzebuje, na przykład różnych potraw.

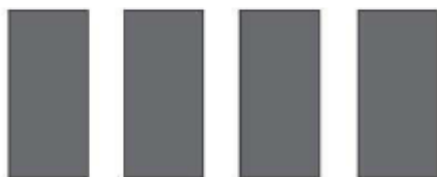
Brelok z kartami pomocniczymi

Nawet jeśli mają dobrze rozwinięty język mówiony, niektóre dzieci z autyzmem są tak bezradne, jeśli chodzi o kontakt z ludźmi, że może im się przydać wręczenie kartki lub zdjęcia, gdy potrzebują pomocy. Nawiązanie kontaktu werbalnego może być szczególnie trudne dla dziecka, jeśli jest pod presją, co często ma miejsce, gdy potrzebna jest pociecha lub pomoc.

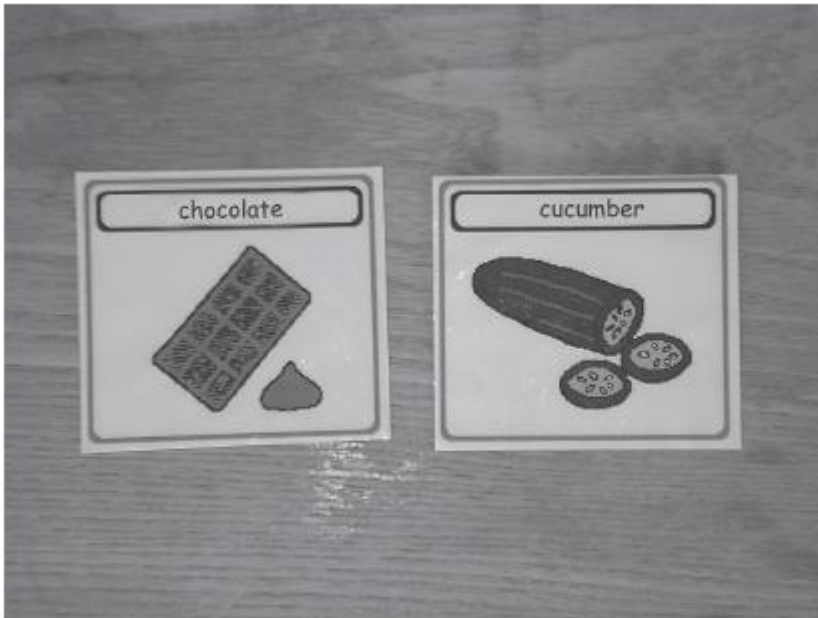
Żetony na prośby o jedzenie lub napoje

Niektóre dzieci, które nauczyły się wręczać kartę, gdy mają prośbę, mogą nadal mieć trudności ze zrozumieniem, że nie można mieć nieograniczonej ilości jedzenia lub picia. Liczba żetonów wizualnie wyjaśnia dozwoloną ilość żywności. W takim przypadku dziecko może poprosić o coś cztery razy.

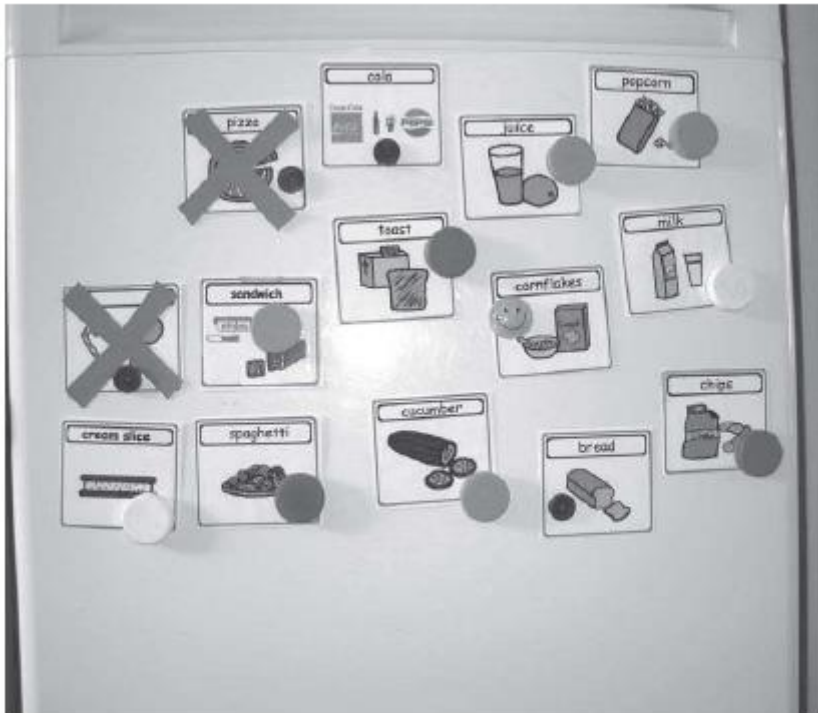
Nauka wyboru

Wiele dzieci z autyzmem ma trudności z wyborem między dwiema rzeczami i często powtarza ostatnią z propozycji. Aby łatwiej było nauczyć się wybierać, możesz zacząć od umożliwienia dziecku wyboru między czymś pożądanym a czymś nieistotnym, np. Czekoladą lub ogórkiem, a gdy dziecko będzie już pewne siebie w tym procesie selekcji, możesz pozwolić mu wybierać między dwoma równie ekscytującymi rzeczami, na przykład czekoladą i lodami.

Wybór zdjęć do jedzenia z lodówki

To, co obecnie nie jest dostępne do wyboru, zostało skreślone. Dziecko rozumie, że pizza nadal istnieje, nawet jeśli nie jest dla niej dzisiaj dostępna. W przypadku innych dzieci może być konieczne wyświetlanie tylko zdjęć produktów spożywczych aktualnie dostępnych do wyboru.

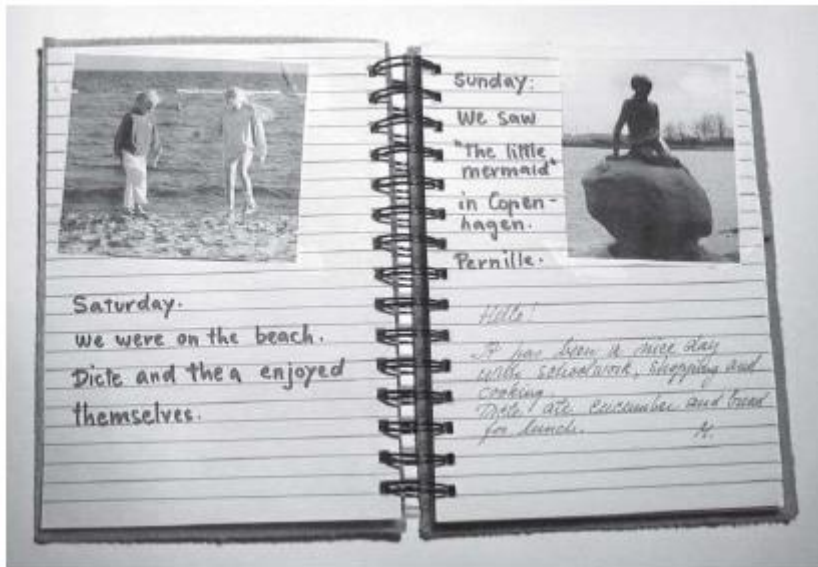
Mobilna tabela doboru wykonana z kartonu

Ten wykres można pobierać podczas wizyt i gdy Dicte nocuje poza domem. Odwiedzając znajomych i rodzinę, możesz zadzwonić z wyprzedzeniem i zapytać, co jest serwowane.

Zdjęcia w książce adresowej

Dla dziecka pomocne jest dodawanie codziennie kilku zdjęć do książki kontaktowej między domem a szkołą lub przedszkolem. Jeśli nie ma obrazków, może być dla dziecka bardzo zagadkowe zrozumienie, dlaczego rodzic rozumie lub nie rozumie rzeczy, które wydarzyły się w szkole lub przedszkolu. Może też motywować dziecko do wzięcia udziału w robieniu zdjęć do własnej „księgi doświadczeń” z życia codziennego.

WIZUALNE WSPARCIE INTERAKCJI SPOŁECZNYCH

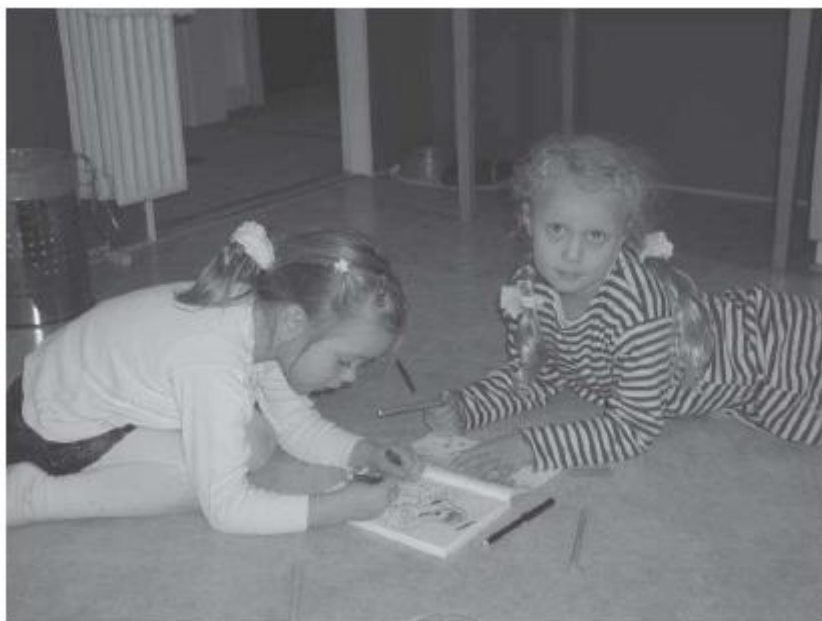
Osoby z autyzmem mogą mieć duże trudności z czytaniem, a zwłaszcza z interpretacją sygnałów społecznych. Granie w grę z innymi zwykle wymaga umiejętności:

- dzielić się uwagą
- naśladować
- podtrzymywać dialog
- podążać za historią lub pomysłem i móc na nich budować
- na zmianę i móc czekać na następną turę
- dostosować się do innych
- dawać i otrzymywać coś od innych.

Dzieci z autyzmem mogą mieć wiele z tych rzeczy trudnych, jednak nawet jeśli nie mają wszystkich tych umiejętności społecznych, nadal mogą czerpać radość z przebywania z innymi dziećmi. Możesz pomóc dziecku uczestniczyć w sytuacjach społecznych, tworząc przejrzystość wizualną. Podczas interaktywnej zabawy możesz wyjaśnić dziecku i jego rodzeństwu, do kogo należy zabawka, dając każdemu dziecku własną zabawkę lub dając wszystkim identyczne zabawki na własnych plastikowych tacach. Skupienie się na zabawce drugiego dziecka może prowadzić do tego, że dzieci naśladowują się nawzajem lub mogą stworzyć inny rodzaj interakcji bez wymagań związanych z umiejętnościami społecznymi, takimi jak dzielenie się, zmienianie się lub budowanie wzajemnych gier. W miarę jak dziecko rozwija rozumienie języka, może być możliwe pisanie opowiadań wspierających jako sposób wspierania procesu uczenia się zasad społecznych i zachowań społecznych. Historie te jednocześnie dają werbalne i wizualne instrukcje jako swego rodzaju „społeczny kodeks drogowy”.

Zabawa z innymi dziećmi

Dicte i znajoma kolorują po jednej stronie w tej samej kolorowance. Jeśli współdzielenie tej samej kolorowanki jest dla nich zbyt trudne, problem można rozwiązać, kupując dwie identyczne kolorowanki.

Dicte i starsza siostra Thea pracują nad ćwiczeniami

Ćwiczenia mają różny poziom trudności, ale nadal fajnie jest robić to samo!

Zabawa lalkami Barbie

Dicte i koleżanka mają swoją lalkę Barbie, dzieci bawią się obok siebie, ale fakt, że mają podobne lalki, zachęca je do interakcji podczas gry.

Zabawa w szkołę

Dzieci bawią się w szkołę. Starsza siostra Dicte kontroluje grę, będąc nauczycielką, a Dicte musi robić to samo, co dwójka pozostałych dzieci.

Skaczę na zewnątrz

Najpierw dorosły pokazuje dzieciom, jak mogą razem skakać. Później Dicte ćwiczy ze swoją siostrą i ostatecznie staje się grą, którą można również bawić się z innymi dziećmi przez krótki czas. Skakanka staje się wizualnym wskaźnikiem tego, co się wydarzy. Skakanie można połączyć z liczeniem, dzięki czemu staje się motywujące dla dzieci lubiących cyfry i liczenie rymów.

Dicte i Thea jeżdżą na rolkach

Dicte była niespokojna, kiedy po raz pierwszy próbowała jeździć na rolkach i potrzebowała pomocy, aby to przewyciężyć. Motywacją dla niej było to, że chciała mieć taki sam sprzęt jak jej siostra. Oznaczało to, że ona też będzie musiała spróbować.

Systemy liczące

Dicte sama nie jest bezpieczna na zewnątrz, ale teraz może jeździć na rolkach z innymi dziećmi przez krótki czas, jeśli wie, co robi. System liczenia klocków Lego został przymocowany do rynny za pomocą

taśmy rzepowej. Za każdym razem, gdy Dicte kończy obrót wokół bloku, wraca, aby włożyć następną cegłę do uchwytu. Kiedy dotrze do ostatniej cegły, można uruchomić nowy system liczenia.

To inny system liczenia, w którym Dicte przenosi worek fasoli z jednej miski do drugiej.

Na zmianę tańczą

Rodzina Dicte lubi tańczyć, gdy osoba nosząca kapelusz decyduje, jak wszyscy mają się poruszać. Na tym zdjęciu Dicte ma na sobie kapelusz. Kiedy Dicte nie ma na sobie kapelusza, jest dla niej jasne, że ktoś inny jest teraz odpowiedzialny za taniec. W ten sposób zyskuje zrozumienie, że wszyscy na zmianę dowodzą.

Gra w przebieranki

Dicte i Thea lubią bawić się przebierankami podczas zabawy

Przebieranie wskazuje wizualnie, w jakie gry mogą grać, bez zmuszania dzieci do grania w coś konkretnego.

U góry: Dicte i Thea grają w grę z dziadkiem.

U dołu: Czerwone serce jest umieszczane przed osobą, której teraz jest kolej. Gdy tura przechodzi na następną osobę, serce przesuwa się przed tą osobą. Możesz również użyć tabliczek z napisem ``Twoja

kolej " Jeśli serce lub tabliczka z imieniem zbyt rozprasza dziecko, możesz zrobić małą plakietkę z napisem „Twoja kolej”.

U góry: Dicte i Thea lubią siedzieć razem przed komputerem.

U dołu: jest to możliwe, ponieważ mają licznik czasu na jajka i każdy ma własną matę pod mysz, dzięki czemu jest bardzo jasne, na kogo jest kolej i kiedy należy się zamienić.

Piknik

Inną grą, która działa w przypadku Dicte i Thea, jest zabawa w piknik - razem pakują kosz piknikowy, biorą koc, znajdują dobre miejsce i wszystko rozpakowują. Mogą przynieść trochę soku lub lalkę do zabawy, a kiedy spędzą trochę czasu na pikniku, pakują wszystko i wracają razem do domu.

Zabawa z bąbelkami

Większość dzieci lubi puszczać bańki i jest to niedroga przyjemność. Dziecko z autyzmem może przyłączyć się do własnego pojemnika z wodą mydlaną. To może być przyjemna gra, gdy odwiedzają inne dzieci.

Wspierające historie pomagające w zachowaniach społecznych

Historie można wykorzystywać jako narzędzie do promowania kompetencji komunikacyjnych i społecznych. Możesz sam napisać te historie, aby dopasować je do konkretnych potrzeb dziecka.

Celem opowiadań wspierających może być:

- zapewniać różne opcje właściwego postępowania w różnych sytuacjach
- przyzwyczaić się do zmian i zapoznać się z nowym otoczeniem i wydarzeniami
- zająć się problematycznymi zachowaniami, takimi jak lęk, agresja i kompulsywne zachowania
- zwiększyć samoświadomość i wzmocnić zdolności przyjaźni.

Pisząc historię wspierającą, pamiętaj o następujących kwestiach:

- powinna być napisana w pierwszej osobie, aby dziecko mogło doświadczyć siebie jako głównego bohatera
- tekst powinien być poparty ilustracjami dla dzieci i osób z ograniczoną znajomością języka
- zrozumienie społeczne należy zachęcać w pozytywny sposób („Chcę spróbować” lub „Spróbuję” zamiast „Nie chcę” lub „Nie wolno mi”)
- zwracaj uwagę na dosłowne myślenie i unikaj słów typu „zawsze” i „nigdy”, zamiast tego używaj takich słów, jak „często”, „zwykle” lub „czasami”
- zawsze powinno być dostosowane do werbalnego rozumienia osoby: korzystanie z opowieści pomocniczych wymaga od osoby z autyzmem pewnego stopnia zrozumienia werbalnego.